

Mette Frederiksens 8. marts-tale

Taler

Mette Frederiksen
Statsminister

Dato

8. marts 2024

Sted

VEGA, København

Omstændigheder

Talen skulle være holdt ved KVINFO's 8. marts-arrangement. Under talen blev Mette Frederiksen afbrudt af demonstranter, og talen blev derfor ikke holdt i sin fulde længde. Hør talen med afbrydelser i videoen nedenfor.

Kære alle sammen.

Tak for invitationen.

Og tak til dig Henriette. For en vigtig tale. Om et håb, vi deler. Håbet om en mere fredelig verden. Det vender jeg tilbage til.

Jeg har glædet mig til at komme i dag.

For at tale om piger og kvinders rettigheder. For håb og muligheder. Og imod undertrykkelse.

Kvindekamp er kulturkamp. Værdikamp. Og en politisk kamp. Og hver tid har sine kampe og sine resultater.

Med MeToo-bevægelsen kom det nødvendige gennembrud. For selvfølgelig skal man kunne gå på arbejde og være aktiv i vores samfund, uden at der er hænder de forkerte steder, ord, der hviskes i ørene eller alt muligt andet som ikke hører hjemme i et professionelt rum.

Og jeg er stolt af, at vi har kriminaliseret stalking. Investeret i kvindekrisecentre. Og styrket kampen mod partnervold, seksuel chikane og social kontrol.

Jeg er stolt af samtykkeloven. Selvfølgelig skal sex altid være med samtykke. Det her er en lov, der er større end bogstaverne på et papir. For det er en lovændring,

der tvinger alle til at tænke sig om. Og altid være enige om sex.

Og selvfølgelig skal kvinder have retten til at bestemme over egen krop. Derfor er vi på vej med en styrket abortlovgivning.

Hvor piger og kvinders adgang til abort i mange samfund rulles tilbage eller mistænkeliggøres, så vil vi i Danmark nu gå den anden vej. Udvide rettighederne. For unge piger. Og for alle, når det gælder antal uger.

Vi har investeret i mere forskning i kvindesygdomme. Og det næste projekt, jeg selv har kastet mig over, er fertilitetsbehandling.

Her har forskningen traditionelt fokuseret på kvinderne. Og ikke på mændenes fertilitet. Så nu er det sådan, at det er den raske kvinde, der skal i fertilitetsbehandling, selvom manglende fertilitet i cirka halvdelen af tilfældene desværre knytter sig til manden.

Vi har dannet en alliance mod seksuel chikane i samfundet.

Sikret øremærket barselsorlov til mænd.

Og vi har taget et vigtigt skridt med trepartsaftalen om løn og arbejdsvilkår. Sikret et lønløft af særligt de kvindedominerede fag, der nu får en ekstra anerkendelse. Det var på tide.

Og lad os lige stoppe op her et øjeblik.

Der blev råbt. Også højt. På mere i løn til de kvindedominerede velfærdsfag. Nu bliver det virkelighed.

Et regneeksempel fra FOA viser, at en social- og sundhedsassistent med syv års anciennitet, der arbejder på fuldtid i en kommune, vil få 5.680 kr. mere i løn om måneden.

Med andre ord. Politik betyder noget. Og vi bevæger kvindekampen fremad de her år.

* * *

Der er stadig meget at kæmpe for. For det er desværre ikke alle piger og kvinder, der kan være trygge. Frie. Leve livet som de vil.

For mig er det en stor smerte, at der er piger og kvinder i Danmark, der kæmper i stilhed derhjemme. På pigeværelset. Bag lukkede døre. Mod patriarkalske familiestrukturer og negativ social kontrol.

Deres frihedskamp skal ud i lyset.

Vi kalder det ”Den glemte kvindekamp”. Fordi vi som samfund alt for ofte har vendt det blinde øje til.

Men jeg ved godt, at for flere af jer, der er her i dag. Der er kampen ikke glemt. I ser den. Og det har I gjort længe.

Tidligere i dag besøgte jeg RED Center. I omkring 20 år har de hjulpet kvinder på flugt fra æresrelaterede konflikter. Fra tvangsægteskaber. Vold. Kontrol af jomfruelighed.

Jeg mødte to unge kvinder.

Den ene skulle i hele sin ungdom leve op til ”familiens ære”. Kontrolleret af sin far. Og håndhævet med vold.

Og når faren ikke var der, overtog brødrene kontrollen.

Nu bor hun på flugt. I et safehouse, hvor hun er sikker. Hvor farens vold og kontrol ikke kan nå hende. Og hvor hun endelig kan begynde at drømme om alt det, en ungdom burde være.

Om lyse sommernætter. Friheden til at danse til langt ud på natten. Hænge med vennerne efter skole. Flirte med den, der fanger blikket. Finde kærligheden – og lade sig rive med.

Den anden har taget et opgør med sin familie. Med fysisk og psykisk vold. For at kunne leve livet med den mand, hun elsker.

Jeg mødte to stærke kvinder. Deres kampe har krævet al den viljestyrke, de kunne mønstre. Og mere til.

Tænk, at der er familier i 2024, der vil bestemme over deres døtres krop og sjæl.

Vi har en forpligtigelse som samfund. Til at træde langt stærkere i karakter. Og stå fast på vores værdier. På retten til at gå i skole. Retten til frit at vælge uddannelse og job. Og retten til at elske den, man elsker.

Retten til at leve sit liv, som man vil.

Et liv uden vold. Uden overgreb. Uden frygt.

* * *

Det gælder især også kvinder og piger i krig og konflikt. Hvor kvindekroppen er særligt sårbar. Og hvor voldtægt altid har været brugt som et af de mest brutale våben.

Kampen skal være vores. I fællesskab. På tværs af køn, kulturer og grænser.

I Iran. Når unge kvinder går på gaden. Brænder tørklædet. Og fængsles i protest mod et kvindefjendsk regime.

I Ukraine. Når kvinder og piger bliver udsat for overgreb og voldtægter af russiske krigsforbrydere.

I Yemen og Sudan. Når borgerkrigene raser og kvinder jages på flugt. Udnyttede. Og sælges til højstbydende.

I Israel. Når uskyldige kvinder bliver voldtaget som led i et skrækkeligt terrorangreb. Efterladt nøgne og lemlæstede på bagklappen af en lastbil.

Og i Gaza. Hvor den humanitære situation er forfærdelig. Hvor kvinder får foretaget kejsersnit uden bedøvelse, fordi vi ikke kan få den nødvendige hjælp frem.

Vi har et ansvar for de kvinder. For at hindre overgreb. Og lindre, når det er

sket.

Og vi har et ansvar. For at bidrage til en fredsløsning, hvor palæstinensiske kvinder hverken skal frygte for Hamas' undertrykkelse eller missiler affyret fra Israel. Og hvor israelske kvinder ikke skal frygte for selve deres eksistens.

Der er brug for en humanitær våbenhvile. Så vi kan få mad, medicin og vand frem til civilbefolkningen.

Og vi har brug for den to-statsløsning, som ingen af parterne ønsker, men som er den eneste vej for en bæredygtig udvikling. Den eneste holdbare mulighed. Hvor både israelere og palæstinensere kan leve i fred og sikkerhed.

* * *

Kære alle sammen.

Tak, fordi I er her i aften. Tak, fordi I holder ved. Holder fast og fortsætter kampen for en fremtid. Med lige muligheder. Med tryghed. Og med sikkerhed for alle.

Tak for ordet. Rigtig god kampdag!

Kilde

stm.dk

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

8. marts-tale, Socialdemokratiet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mette-frederiksens-8-marts-tale-2024>